

YAZAR HAKKINDA

H. Atilla UĞUR 1957 yılında Ankara’da dünyaya geldi. Annesi ve babası devlet memuruydu. İlk ve ortaokulu Ankara Yenimahalle’de bitirdikten sonra İstanbul Çengelköy’de bulunan Kuleli Askeri Lisesi’ne gitti. 1975 yılında askeri liseden mezun olan H. Atilla Uğur Ankara’da Kara Harp Okulu’na geldi. 1979 yılında Jandarma Teğmen rütbesi ile mezun oldu. Önce Tuzla Piyade Okulu sonra Ankara Jandarma Okulu ve Foça Komando Okulu’nda kurs gördü. Daha sonra Türkiye’nin birçok yerinde görevlendirildi. Terörle mücadele ve istihbarat görevlerindeki üstün başarıları nedeni ile çok sayıda ödül aldı. Özellikle PKK, Hizbullah terör örgütleri ve organize suç çeteleri ile mücadelede görevler aldı. 1999 yılında İmralı Adası’na getirilen Abdullah Öcalan’ın sorgusunda ve mülakatlarında görev aldı. 2000 yılında Elazığ Fırat Üniversitesi’nde “Atatürkçülük ve Türkiye Cumhuriyeti Tarihi” konusunda yüksek lisans yaptı. 2002 yılında Jandarma Genel Komutanlığı Teknik İstihbarat Daire Başkanlığı’nın kurulmasında yer alan H. Atilla Uğur bu dairenin ilk başkanı oldu. Kocaeli İl Jandarma Komutanlığı ve Çanakkale 116. Alay Komutanlığı görevlerinden sonra kendi isteği ile 2007 yılında emekliye ayrıldı. 2008 yılı 1 Temmuz günü Ergenekon kumpas davası nedeni ile cezaevine konuldu. 5 yıl, 8 ay, 10 gün esir tutulan H. Atilla Uğur 2014 tarihinde serbest bırakıldı. Daha sonra bu davadan beraat etti. Yazarın Kaynak Yayınları’ndan çıkan *İşte Gerçekler* ve Destek Yayınları’ndan çıkan *Dün, Bugün, Yarın* adlı kitapları bulunmaktadır. H. Atilla Uğur evli ve iki çocuk babasıdır.

DESTEK YAYINLARI: 1643

ARAŐTIRMA: 368

H. ATILLA UĞUR / SORGU ODASINDA APO

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon DıŐ Tic. A.Ő.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk AkŐun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Özlem Esmergül

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur MuŐtu

Sayfa Düzeni: Melike DoĐan

Sosyal Medya-Grafik: TuĐçe Budak-Mesud Topal-Meltem Kökboyun

Destek Yayınları: Eylül 2022

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-746-7

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 NiŐantaŐı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

H. ATILLA
UĞUR

SORGU
ODASINDA
APO

İÇİNDEKİLER

YAZAR HAKKINDA.....	1
ÖNSÖZ.....	7
SORGU ODASI.....	9
SURİYE'DE BİR KAÇAK.....	14
DÖNÜM NOKTASI.....	18
ÖCALAN'IN HAYAL KIRIKLIĞI.....	20
AMANSIZ TAKİP.....	21
PİMİ ÇEKİLMİŞ BOMBA.....	23
YAĞMALANAN SOVYETLER, PKK'NİN İŞİNE YARADI.....	26
İMRALI GÜNLERİ.....	37
ANKARA TEMASLARI VE KAHRAMAN DENİZCİLERİMİZ.....	71
ÖCALAN, KENDİ ADAMLARINI SATIYOR.....	84
TÜRKİYE'NİN NE ÇOK DÜŞMANI VARMIŞ.....	92
DURUŞMADAN BİR GÜN ÖNCE.....	106
DURUŞMA.....	111
TEŞHİS VE TEDAVİ.....	129
SONUÇ.....	135

ÖNSÖZ

Kıymetli arkadaşım Emekli Jandarma Kıdemli Albay Hasan Atilla Uğur ile FETÖ marifeti ile yürütülen Kumpas Davaları sürecinde tanıştım. Albay Uğur Ergenekon Kumpası, ben ise Balyoz Kumpası Davaları'ndan yargılanıyorduk.

Daha sonra davalardan beraat ettik, ailece dost ve yol arkadaşı olduk. Şimdi geriye dönüp baktığımda Albay Uğur ve değerli eşi Pakize Hanım, kıymetli evlatları Oğuzhan ve Tuğrul ile ailece tanışmak beraberce aydınlatılmış bir yolda yürümek kadar anlamlı oldu.

Albay Uğur, telefon edip yeni bir kitap yazdığını, son hazırlıklarının bitmek üzere olduğunu, kitabının bir bölümünde Atina'daki Hava Ataşeliği'ndeki yaşadığım olaylardan da bahsettiğini, ama asıl aramasının sebebinin kitabına önsöz yazıp yazamayacağını sormak olduğunu ifade etti. Cevabım çok net oldu. *“Ne demek? Bunu bana teklif ettiğin için çok teşekkür ederim, benim için bir onurdur...”* dedim.

Evet son kitabına önsöz yazmak benim için bir onurdur. Şerefli bir Türk subayı ve Atatürk milliyetçisi olan Albay Uğur, kenarda durmayıp yazılı, sözlü ve görsel basında elini taşın altına koymaktan çekinmemiş, doğruları ve gerçekleri anlatmaya devam etmiştir.

Sadece Albay Uğur değil tüm ailesi ellerinden gelen her türlü imkânlarla Atatürk ve silah arkadaşlarının bizlere bir miras olarak bıraktıkları bu güzel ülkemize sahip çıkmayı bir görev olarak görmüşler ve görmeye devam etmektedirler.

Albay Uğur, yakın tarihe ışık tutacak birçok konuya şahitlik yapmış ve olayların içerisinde görevleri nedeniyle yer almıştır. Terörist başı Abdullah Öcalan'ı İmralı'da sorgulamış, tüm süreci izlemiş ve koordine etmiştir.

PKK ve türevlerine ilişkin en yalın değerlendirmeleri bu kitap içerisinde belgeleriyle bulacaksınız. Bazen şaşırarak, bazen de gerçeği öğrenmenin şaşkınlığını ve üzüntüsünü yaşayacaksınız.

Albay Uğur'un son kitabının diğer kitaplarıyla birlikte kütüphanemde yer almasını merakla bekliyorum. Bu kitabında hafızlarımızı canlandıracağını, diğer kitaplarında olduğu gibi önemli bir döneme ışık tutacağını ve aydınlanmamıza katkı sağlayacağını biliyorum.

Kıymetli dostum, bütün emeklerin için şahsım adına şükranlarımı sunuyorum. Kitabının diğerleri gibi hak edeceği değeri göreceğini ve önemli bir doküman olacağını biliyorum.

Saygı ve sevgimle...

Emekli Hava Pilot Tümgeneral
Beyazıt Karataş
Ağustos 2022

SORGU ODASI

16 Şubat 1999

Hava adeta buz kesmiş. Karayel insanın iliklerini dondururcasına esiyor. Marmara Denizi'nin dalgaları bu keskin karayelle kuduruyor, kabardıkça kabarıyor. Denizin orta yerinde altı buçuk kilometrelik, küçük ve yapayalnız bir adanın doğu kıyısında, rüzgâr ve sulu kar gecenin karanlığında kuvvetlice basıyor, yağdıkça yağıyor.

Saat gecenin on biri... Bu küçük ve yalnız adada, iki katlı eski bir binanın girişindeyim. Üç gündür uyku uyumamama rağmen, hiç yorgunluk hissetmiyorum. Bu derme çatma binanın giriş katında, dip taraftaki bir odada yıllardır ülkemi kan gölüne çevirmiş, bebek, çocuk, kadın fark etmeksizin, Kürt veya Türk demeden kendinden yana olmayanları acımasızca katletmiş, yüzlerce Mehmetçiğin, polisin, MİT mensubunun, korucunun, öğretmenin, doktorun, hemşirenin, işçinin ve köylünün kanına girmiş bir terör örgütünün elebaşı bekliyor beni. Teslim edileli, daha on iki saat bile olmamış.

Sabah saatlerinden beri istihbarat birimlerinden arkadaşlarımızla birlikte alelacele hazırladığımız bir odada sorgusuna başlamıştık. Odanın orta yerine yerleştirdiğimiz masanın bir ucuna oturttuk onu. Bizler de etrafına yerleştik. Her birimizin önünde dokümanlarımız, elimizde kalemlerimiz...

Biz soruyoruz, o hiç kaygısız birtakım cevaplar veriyor ama ortada ters giden bir şeyler olduğunu seziyorum.

Cevap vermeden önce her soruya “Ben devletimin hizmetindeyim bunu bilin” diyor. Geriliyorum. Sonra lafı evirip çevirip bir şekilde geçmişe götürüyor ve örgütü nasıl kurduklarını anlatıyor. “Aramıza şunlar katıldı, böyle oldu, Fis’te toplantıya gittik, böyle oldu” gibi sorduğumuz sorularla hiç ilgisi olmayan şeylerden söz ediyordu.

Oysa bizim hedefimiz bu bilgilere ulaşmak değildi. Bizi hızlıca güncel operasyona yönlendirebilecek, acilen elde edilmesi gereken kilit bilgileri derhal elde etmek istiyorduk.

Anlattığı hikâyeleri zaten ezbere biliyorduk. Hem hepsini DGM cumhuriyet savcısının sorgusunda söyleyecekti. Bu konuda ustası olduğunu bildiğimiz gibi yine bir laf cambazlığı peşindeydi belli ki. Madem devletin hizmetinde olduğunu onu uçakla getirip teslim eden arkadaşlarımıza da bize de defalarca söylemişti, o halde bunun gereğini yapmalıydı. Ama bulunduğu ortamda, yani bir masanın başında bize konferans veriyormuş gibi konuşurken kendini Şam’da ya da Bekaad’a zannediyordu sanki.

Uzun ve yorucu bir gün olmuştu bizim için. Yarın sabah erken saatlerde başlamak üzere sorguya ara vermiştik şimdilik.

Saatlerdir sorguya girip çıkıyordum ama nedense hiç yol kat edilememiş gibi hissediyordum hâlâ. Sanırım uykularımı kaçırın şey de buydu aslında. Biz mi onu sorguluyoruz o mu bizi aklınca oyalıyor belli değildi. Aynı şeylerin yarın da tekrarlanmasına izin veremezdim. Bir yolunu bulmak zorundaydım. Kendisinin yönettiğini sandığı bu kısırdöngüye saplanmış yorucu sorgunun kilidini kırmam gerekiyor.

Ama nasıl?

Muhtemelen anladığı dilden konuşarak...

Onun için geçici olarak hazırladığımız oda 27 Mayıs 1960 döneminde tutuklu odası olarak kullanılmıştı, içeride bir

tuvalet, havalandırma, sandalye, masa ve yatak vardı. O, her şeye rağmen insancıl koşullar içinde dinlenmeye devam ederken, biz de yardımcımın bu sorgu meselesini nasıl halledebileceğimizi konuşuyorduk dışarıda.

Gecenin buz gibi ayazının ortasında durmuştuk ama ikimiz de soğuğu hissetmiyorduk sanki... Karşımda düşünceli bekleyen yardımcıma baktım bir süre. Kafamdan deli fikirler gelip geçiyordu. Sonra birden aklıma Kahramanmaraş Suçatı mevkiinde teröristlerle girdiğimiz çatışmada yaralanan ve son nefesini kucağımda vererek şehit olan çavuşum geldi. Mardinde, Tunceli’de ve Bitlis’te kaybettiğimiz subay, astsubay, uzman çavuş, polis ve fedakâr korucu arkadaşlarım canlandılar gözümde. Dişlerimi sıktım, gözlerim doldu.

Başımı çevirip eski binaya baktım uzun uzun... Sayısız faciaya sebep olan eylemlerin emirlerini veren o elebaşı içerideydi işte... Bir an şeytan “Gir içeri!” dedi. “Ne bekliyorsun? Aç kapısını ve...”

Sonra toparladım kendimi. Birbirimize dillendirmemiş olsak bile aslında bütün arkadaşlarımdan aklımdan bu düşüncenin geçtiğini biliyordum. Çünkü hepimiz, bu terör örgütüne karşı verdiğimiz mücadelede bizzat yaşadığımız ve tanık olduğumuz acılarla yoğrulmuştuk. Elbette şu an yürüttüğümüz görevin sorumluluğunun da farkındaydık. Türkiye Cumhuriyeti Devleti katiyen kan davası götürmezdi. Bu yüzden o düşünceyi kafamızdan kovaladık.

Yardımcım Emin Astsubay’ın aklına bir şey geldi.

“Komutanım Apo’nun kendi elemanları ile görüşmelerini içeren videoları hatırlıyor musunuz?” diye sordu.

“Evet, tabii hatırlıyorum” dedim.

Emin, devam etti:

“İşte o videolarda Apo, sözde eyalet komutanlarına yani Şemdin Sakık, Ali Haydar Kaytan, Murat Karayılan ve Cemil

Bayık gibi örgütte ağırlığı olan adamlarına sürekli hakaret ediyor, onları aşağılıyordu. Onlar da özgüvenlerini kaybedip, sonrasında ister istemez düşüyordu ve bir şekilde karşılarındaki insana sırnaşmaya çalışarak kendilerini ifade etme çabasına giriyorlardı.”

Emin konuşurken kafamda şimşekler çakmaya başlamıştı bile. Arkadaşımın tespiti son derece yerindeydi ve çok da önemliydi.

“Haklısın...” dedim. “Nerede olduğunu ve yargıya nasıl hesap vereceğini onun tabiriyle içselleştirmesi lazım değil mi?”

Hızla kapıdan girip koridorun sonundaki odaya yürüdüm. Kararlı gelişimi gören Özel Kuvvetler mensubu arkadaşlarım hemen kapının önünden çekilerek yol verdiler.

İçeri hışımla girdiğimde Abdullah Öcalan, yatağında oturuyordu. Beni görünce ayağa kalktı ve sabahki sorgunun devam edeceğini düşünür gibi merakla baktı yüzüme.

Üzerine birkaç adım yürüyüp yüksek sesle konuşmaya başladım:

“Burası neden böyle çok pis kokuyor, sana gösterdiğimiz lavaboyu kullanmıyor musun yoksa?”

Bir anda yüzünün rengi değişti. Zorlama bir tebessümle “Aman efendim olur mu öyle şey? Elimi yüzümü yıkadım, sifonu da çektim” dedi zor anlaşılabilen bir sesle. Her zamanki rahatlığından ve özgüveninden eser kalmamıştı, savunmaya geçerek karşılık veriyordu artık.

“Sen şu anda Türk güvenlik güçlerinin kontrolünde yargı sürecine girmiş birisin. Her şüpheli gibi uyacağın kurallar var. Bunu sakın unutma. Ayrıca sabahtan beri sorduğumuz sorulara verdiğin cevaplar bizi tatmin etmiyor. Yıllardır bizim ezberlediğimiz konuları tekrarlamana gerek yok. Somut ve güncel bilgileri eksiksiz olarak anlatacaksın, devlete hizmet etmeye ha-

zırım diyorsun ya samimi olup olmadığını verdiğin cevaplara göre değerlendireceğiz anladın mı?” dedim.

“Anladım efendim” dedi.

Arkamı dönüp odadan çıkarken beni şaşkınlıkla izlemeye devam ediyordu ve İmralı Adası hâlâ tipiyle sarsılıyordu.

Milletlerin hafızasında bazı olaylar vardır ki hiç unutulmazlar, unutulmamalıdır zaten ama zaman içerisinde, özellikle de yeni nesiller açısından, üzerinden geçilmezse ya da doğruların dışında kalınarak yalan yanlış anlatılmaya devam edilirse, yazık ki millet hafızasında tehlikeli kayıplar oluşmaya başlar. Gerçek tarihin yerini algı operasyonlarına dayalı birtakım yönlendirmeler alır, bu da toplumları yıkıma götürür.

Örneğin “Milli Mücadele’yi, Kurtuluş Savaşı’nı veya 30 Ağustos Zaferi’ni dünya durdukça unutmayacağız” diyoruz, elbette böyle olacak ama ortaya konulan bu irade asla “Yunan ya da İngiliz düşmanlığı” değildir. Bu irade, bağımsız yaşamının, istiklali-miz için savaşmanın, bu uğurda mücadele etmenin ne kadar değerli ve yaşamsal olduğunu hatırlamak ve asla aklımızdan çıkarmamak gerektiğinin ete kemiğe bürünmesini sağlamak içindir.

Uluslararası taşeronluk yapan terör örgütleri PKK ve FETÖ ile mücadele etmek, bu hususta duyarlı olmak ve büyük tehlikeyi aklımızdan hiç çıkarmamak, Kürt veya din düşmanı olduğumuz anlamına gelmez. Bu tür piyon örgütlerin oluşmasına neden olan olguları ortadan kaldırmak için bilinçli hareket etmek ve ülke yönetiminin ehil ellerde olmasının tek koşulu olan seçim hakkımızı bilinçli kullanmak esas olmalıdır.

SURİYE'DE BİR KAÇAK

Abdullah Öcalan'ın Suriye macerası oldukça eskiye dayanır. İmralı'da kendisinin de anlattığı gibi 1980'de Viranşehir belediye başkanının yardımı ile Suriye'ye kaçmış, daha doğrusu kaçması sağlanmıştır. Kendisinin de belirttiği gibi oraya ayak bastığı günden beri, Suriye yönetiminin koruyucu kanatları altında olmuştur.

Türkiye Cumhuriyeti ve milletin düşmanı ve karşıtı olan ülkeler veya örgütler açısından da yine kendi ifadesiyle en kullanışlı adam sayılmıştır.

Hafız Esad yönetimi Abdullah Öcalan ve örgütüne her zeminde büyük destek vermiştir. Örgüt bu sayede Suriye'nin kuzeyinde yaşayan ve Türkiye'ye sınırı olan bölgede yerleşik bulunan Kürt kökenli nüfus üzerinde etkili bir teşkilatlanma gerçekleştirmiştir. Özellikle eleman temininde Suriye'nin kuzeyi, adeta örgütün askerlik şubesi gibi çalışmıştır. Doksanlı yıllarda ölü veya sağ olarak ele geçirilen teröristlerin önemli bir kısmının Suriye kaynaklı olması da bunun göstergesidir.

Suriye yönetiminin Abdullah Öcalan ve örgütüne kucak açmasının iki ana sebebinden biri, kendilerine göre sorun kabul ettikleri "Hatay Meselesi" ve Türkiye düşmanlığıdır. Diğeri ise, seçme ve seçilme hakkı bile vermeyerek adeta köleleştirdikleri Suriye Kürtlerini, PKK terör örgütü kontrolüne vererek, olası bir isyan tehdidini bertaraf etme çabalarıdır. 1999 yılına kadar bu politikalarında gayet başarılı olmuşlardır.

1995 yılında Mardin'in Kızıltepe ilçesinde jandarma komutanıydım. İlçe kaymakamı izne ayrılmış, vekâleti de jandarma komutanına, yani bana bırakmıştı. Kızıltepe ilçesi, Suriye

sınırında bulunuyordu. Zaman zaman sınır hattında birtakım sınır ihlalleri gerçekleşiyordu ve iki devletin sınırında görev yapan mülki makamlar, birbirleriyle sorunu görüşüp, tutanağa bağlıyorlar, bilgisini de kendi dışişleri bakanlıklarına gönderiyorlardı. Bu görüşmeler tamamen formaliteden ibaretti, sağlıklı bir sonuç ya da çözüm çıkmazdı.

Kaymakamlığa vekâletim sırasında sınırdaki Akdoğan hudut hattında bir ihlal olduğu gerekçe gösterilerek Suriye makamlarınca “protokol görüşmesi” için davet edildik. Gerekli hazırlıkları yaptıktan sonra Kızıltepe belediye başkanı, hudut tabur komutanı ve diğer görevli personelle, Şenyurt hudut kapısından Suriye’ye geçtik. O bölgede göze çarpan ilk şey, bizim tarafta her türlü önlemin eksiksiz olarak alınmış olmasıyken, karşı tarafta bir iki görevliyle işin geçiştiriliyor olmasıydı. Kaçakçılık faaliyetleri, o yörede yaşayanların en büyük geçim kaynağı olmuştur yıllarca. Türkiye’de iktidara gelenler her türlü önlemi almaya çalışmışlar, tel örgüler, mayınlar döşemişler ama 80’lerden sonra sınırdan sızan terörist tehdidin artması, işin boyutunu değiştirdiği için, çok daha sıkı askeri önlemler uygulanmıştır.

Sınırdaki bizi beklemekte olan Suriye yönetimi görevlisi kılavuz eşliğinde Resulayn kasabasına doğru ilerledik. Toplantının yapılacağı tek katlı eski bir binanın önünde Suriyeli muhataplarımız bizi karşıladılar. Onların mülki amiri olan zat, yanındakileri “yardımcılarım” olarak tanıttı. Ancak biz hepsinin Suriye istihbaratı (Muhaberat) mensupları olduklarını hemen anlamıştık. Toplantının yapılacağı geniş bir odaya aldılar bizi, yer gösterdiler.

Oturduğumuz masanın tam karşısındaki duvarda bölgenin büyükçe bir haritası ve Suriye bayrağı asılıydı. Haritaya baktığımda Hatay ilimizin Suriye toprağı olarak gösterildiğini fark ettim.